

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/97/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2521010109
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2521010109.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci obžalovaného A. M., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 08.09.2021, sp. zn. 8T/33/2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14.06.2022 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr.por.sa

obžalovanému A. M., nar. XX.XX.XXXX v S., bytom M.
C. XXX/XX, adresa na doručovanie písomností S.,
E. XX,

u k l a d á:

Podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. k/, písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods.1, ods. 2 Tr. zák. úhrnný peňažný trest vo výmere 1.500 Eur (tisícpäťsto eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený sa obžalovanému ukladá náhradný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný A. M. uznaný vinným pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 23.4.2020 v čase asi o 20:00 hod. v obci M. na ulici C. pred domom č. XXX/XX fyzicky napadol S. S., trvale bytom C., R. XXXX/XX a to takým spôsobom, že ho najskôr jedenkrát udrel rukou zovretou v päšť do tváre po tom, ako k nemu pristúpil, keď poškodený sedel vo svojom vozidle a keď vystúpil opakovane ho najmenej päťkrát udrel rukou zovretou v päšť do tváre a záhľavia, pričom v ďalšom útoku mu zabránila Z. M., trvale bytom M., C. XXX/XX, ktorú A. M. vzápätí ťahal za ruky, sácal a triasol ňou, počas čoho obom vulgárne nadával, čím S. S. spôsobil zranenie pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy a tváre bez prejavov vegetatívnej symptomatológie a otrasu mozgu s krvným výronom v oblasti očí, hlavne vľavo a nosa, zlomeninu nosových kostí bez posunu kostných úlomkov a pomliaždenie mäkkých

tkanív ľavej ruky v oblasti V. záprstnej kosti ľahšieho charakteru s dobou liečenia približne 2 týždne a Z. M. spôsobil zranenie pomliaždenie a podvrtnutie mäkkých tkanív ľavého ramena ľahšieho charakteru s dobou liečenia do 1 týždňa.

Za túto trestnú činnosť uložil okresný súd obžalovanému podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. k), písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods.2 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 216 - 222 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný, a to vo vzťahu k výroku o treste.

Odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu a uviedol v ňom, že ukladanie nepodmienečného trestu odňatia slobody je v tomto prípade neprimerane prísny trestom. V súvislosti s ukladáním nepodmienečného trestu odňatia slobody poukazuje na skutočnosť, že súd pri rozhodovaní o treste v dostatočnej miere nezohľadnil jeho vyhlásenie o vine v zmysle ustanovenia § 257 ods. 1 Trestného poriadku. V prípade vyhlásenia o vine by mal súd aplikovať ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona resp. analogicky § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine by mal mať možnosť pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona pritom súd I. stupňa mohol zohľadniť práve vo výroku o treste, kedy mohol pristúpiť k ukladaniu niektorého z alternatívnych druhov trestov, ako navrhoval v jeho záverečnej reči. K týmto okolnostiam sa však súd žiadnym spôsobom nevyjadril a týmito sa nezaoberal (len všeobecne skonštatoval, že nie sú splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu, a to aj napriek vyššie uvedenej argumentácii ohľadom potreby aplikácie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona).

Ďalej namietal, že prijaté vyhlásenie obžalovaného na hlavnom pojednávaní bolo potrebné vyhodnotiť v prospech obžalovaného i priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona - napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti. Súd I. stupňa mu však túto poľahčujúcu okolnosť nepriznal, pričom priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona - priznanie a úprimné oľutovanie, nie je identická s vyššie uvedenou poľahčujúcou okolnosťou.

V súvislosti s vyššie uvedeným rovnako poukázal i na svoje osobné a majetkové pomery a rovnako poukázal aj na okolnosti spáchania skutku, za ktorý bol odsúdený. Uvádza, že ako je zrejmé z jeho osobnostného profilu, do času jeho problémov s bývalou manželkou nikdy neprišiel do rozporu so zákonom a viedol riadny život. Vždy riadne pracoval, plnil si všetky svoje pracovné a občianske povinnosti a riadne sa staral o rodinu a 3 deti. S poukazom na vyššie uvedené konštatoval, že v jeho prípade sa nejedná o tak kriminálne narušenú osobu, pri ktorej by bolo potrebné zabezpečiť nápravu výkonom trestu odňatia slobody, pričom už len toto samotné trestné konanie je pre neho dostatočným ponaučením. Má za to, že výkonom niektorého z alternatívnych druhov trestov bude dostatočne zabezpečená ochrana spoločnosti pred odsúdeným, tak ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona.

S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žiada Krajský súd v Trnave, aby zrušil napadnutý rozsudok a uložil súdu I. stupňa znovu konať a rozhodnúť, eventuálne aby Krajský súd v Trnave zmenil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa tak, že mu uloží primeraný peňažný trest prípadne trest domáceho väzenia či trest povinnej práce.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie v prítomnosti prokurátora krajskej prokuratúry, obhajcu obžalovaného a za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti obžalovaného (súhlasil s vykonaním

VZ v jeho neprítomnosti), splnomocnenca poškodeného S. S. - doc. A.. N. E., PhD. ako i poškodených VŠZP a Z. M..

Zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko trest, ktorý mu bol uložený považuje za plne v súlade so zásadami na ukladanie trestov a tiež za zákonný a spravodlivý.

Obhajca obžalovaného JUDr. Matej Csenky v plnom rozsahu odkázal na svoje písomné odvolanie, poukázal na nepriaznivý zdravotný stav obžalovaného, vyplývajúci aj z vyhotoveného znaleckého posudku, ktorý je súčasťou spisového materiálu, ako aj na okolnosti danej veci, kedy ku skratu obžalovaného došlo práve v súvislosti s nezvládnutím rozpadu manželstva, a preto navrhol uložiť obžalovanému primeraný alternatívny trest.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Trestného poriadku, zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Trestného poriadku a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7, právo na obhajobu - § 2 ods. 9, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12, rovnosti (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14. Odvolací súd teda konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe, v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatela alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Ďalej je potrebné uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatelmi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, vrátane ochrany práv

a slobôd jednotlivých občanov, robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatela, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatelovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatela môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatelovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Krajský súd sa stotožnil s dôvodmi odvolania obžalovaného, pretože po preskúmaní odvolaním obžalovaného napadnutého výroku rozsudku súdu prvého stupňa o uložení treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu dospel k záveru, že uložený trest odňatia slobody je neprimerane prísny. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožnil s argumentmi obžalovaného, ktoré sú odčitované v podanom odvolaní. Trest odňatia slobody sa ukladá v prípadoch, keď uloženie iných - alternatívnych trestov sa javí ako neúčinné. V danom prípade je potrebné zvýrazniť, že v prípade súdeného trestného činu sa obžalovaný dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Pripadalo teda do úvahy uloženie buď nepodmieneného trestu odňatia slobody, alebo uloženie alternatívneho trestu (peňažný trest, trest domáceho väzenia, trest povinnej práce, a pod.), nakoľko uloženie podmieneného trestu zákon de facto vylučuje (§ 49 ods. 2 Trestného zákona).

Súdna prax je však ustálená v tom zmysle, že uloženie alternatívneho trestu za trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe je podľa § 49 ods. 2 Trestného zákona možné, ak uloženie takéhoto trestu lepšie naplní účel trestu deklarovaný v § 34 ods. 1 Trestného zákona (viď rozhodnutie sp.zn. 2Tdo/11/2015 publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 7/2015). Pri rozhodovaní o treste je však okrem zákonom stanovených podmienok pre ukladanie jednotlivých druhov trestov nevyhnutné rešpektovať aj ustanovenia § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona upravujúce účel trestu a materiálne kritériá pre jeho ukladanie.

K vyjadreniu obžalovaného, že sa okresný súd sa nezaoberal aj otázkou použitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu v zmysle ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona odvolací súd dodáva, že je pravdou, že v danom prípade obžalovaný urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku k obžalobe v celom rozsahu a že prvostupňový súd aj prijal jeho vyhlásenie. Súčasne je však potrebné podotknúť, že predmetný postup pri ukladaní trestu pod dolnú hranicu zákonom

ustanovenej trestnej sadzby podľa uvedeného stanoviska (stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR sp. zn. R/44/2017) nie je totižto obligatórny, ale fakultatívny (obžalovaný nemá právny nárok na takýto postup) a súd by mal v tejto súvislosti zohľadniť najmä účel trestu ust. Trestným zákonom a teda, či z pohľadu účelu trestu je nevyhnutné takýmto spôsobom postupovať, t.j. ukladať trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Predpokladom pre splnenie podmienok pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu ustanovenú trestným zákonom podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a to aj v prípade podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona je zistenie, že použitie trestnej sadzby ustanovenej trestným zákonom by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

K aplikácii ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného poriadku treba uviesť, že ide o možnosť a nie povinnosť pristúpiť analogicky k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok ako je tomu pri schválení dohody o vine a treste. Len samotné priznanie nie je dôvodom na aplikáciu tohto ustanovenia. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu pokiaľ okresný súd využije možnosť a aplikuje ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, t. j. mimoriadne zníži trest obžalovanému, musí si túto aplikáciu aj dostatočne odôvodniť. Aj pri schválení dohody o vine a treste je úlohou súdu prvého stupňa, aby sa zaoberal primeranosťou trestu a schválil ju (okrem iného) iba vtedy, ak trest považuje za primeraný. Okresný súd nemôže mimoriadne znížiť trest obžalovanému len preto, že sa tento k spáchaniu skutku priznal. Okresný súd musí uviesť, prečo práve trest kratšieho trvania, teda trest uložený obžalovanému pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej trestným zákonom považuje za zákonný, dôvodný, primeraný, spravodlivý a zodpovedajúci tak požiadavke individuálnej a generálnej prevencie.

Pokiaľ ide o priznanie sa k spáchaniu skutku, na tomto mieste je nutné pripomenúť, že táto okolnosť bola obžalovanému zohľadnená v podobe poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona. Pokiaľ ide o nepriznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vyhlásenie viny obžalovaným nemôže byť posudzované ako poľahčujúca okolnosť podľa ustanovenia § 36 písm. n/ Trestného zákona, pretože trestné činy sa objasňujú v prípravnom konaní a nie na hlavnom pojednávaní. Odvolací súd v tejto súvislosti ďalej poukazuje na závery stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti/nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n/ a písm. l/ Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku, podľa ktorého, súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona. Táto poľahčujúca okolnosť je založená na aktívnej spolupráci páchatel'a pri objasňovaní svojej trestnej činnosti. Vyžaduje si aktívnu účasť páchatel'a pri vyšetrovaní trestnej činnosti, a to najmä vo forme uvádzania dôkazov, ktoré slúžia na objasnenie skutkových okolností daného trestného činu a jej hodnotenie je závislé od toho, do akej miery páchatel' sám svojím prístupom participuje na objasnení trestného činu.

Vychádzajúc nielen z citovaného zjednocujúceho stanoviska, ale aj z gramatického a logického výkladu ustanovenia § 36 písm. n/ Trestného zákona odvolací súd konštatuje, že pre priznanie poľahčujúcej okolnosti spočívajúcej v napomáhaní príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti sa vyžaduje určitá aktivita obvineného vo vzťahu k orgánom prípravného konania, ktorého účelom je objasňovanie trestnej činnosti, spočívajúca v poskytnutí takej súčinnosti, bez ktorej by k objasneniu určitých podstatných skutkových okolností došlo len s vynaložením nezanedbateľného úsilia orgánov činných v trestnom konaní. V zmysle uvedeného nie je možné prijať záver, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti, keďže z obsahu spisu (ani z obsahu vyšetrovacieho spisu) nevyplýva, akým významným spôsobom obžalovaný napomáhal v objasňovaní jeho trestnej činnosti, aby mu mala byť priznaná i táto poľahčujúca okolnosť. Ani obhajoba v podanom odvolaní neuviedla v čom mala spočívať „pomoc“ obžalovaného orgánom činným v trestnom konaní a súdu pri objasňovaní skutku.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery odvolací súd prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Odvolací súd zohľadnil dve poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 písm. k) a písm. l) Trestného zákona, keďže obžalovaný dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu, nakoľko

všetkým trom poškodeným zaslal dňa 06.09.2021 finančné prostriedky vo výške nimi uplatnenej náhrady škody a tiež z toho dôvodu, že obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní ku skutku priznal a tento úprimne oľutoval. Súd u obžalovaného zistil rovnako dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona, teda že spáchal viac trestných činov (prečin ublíženia na zdraví a prečin výtržníctva) a Trestného zákona, a že už bol za trestný čin odsúdený, a to vo veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. OT/55/2019. Nakoľko obžalovaný spáchal v jednočinnom súbehu dva prečiny bol mu ukladaný úhrnný trest podľa ustanovenia § 41 ods.1 Trestného zákona.

Vzhľadom na rovnovážny pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ako aj vzhľadom na osobu obžalovaného (ktorý nie je kriminálne vážne narušenou osobou - doposiaľ bol výlučne 1 krát súdne trestaný) pričom jeho životné, sociálne pomery, nenaznačujú tomu, že bude v trestnej činnosti pokračovať aj naďalej, ako aj s poukazom na závažnosť činu a výchovný účel trestu dospel odvolací súd k záveru, že v prípade obžalovaného postačuje aj trest, ktorý nie je spojený s obmedzením osobnej slobody, pretože tento považuje v danom prípade aj s poukazom na zdravotný stav obžalovaného i jeho vek, za neprimerane prísny a míniaci sa jeho účelu. Preto na základe uvedeného dospel k záveru, že účel trestu možno dosiahnuť i uložením miernejšieho (v danom prípade alternatívneho) trestu, ako mu bol pôvodne uložený súdom prvého stupňa.

Obžalovaný neuváženeho skratového konania úprimne oľutoval a vyjadril sľub, že v budúcnosti povedie riadny život. V čase rozhodovania odvolacieho súdu obžalovaný doručil súdu čestné prehlásenie, že má k dispozícii dostatočné prostriedky na zaplatenie peňažného trestu, ku ktorým došiel vysporiadaním BSM a sčasti disponuje aj úsporami zo zamestnania. Zároveň uviedol, že je majiteľom motorového vozidla Škoda Octavia. Obžalovaný odvolaciemu súdu bez pochybností preukázal, že značnou finančnou hotovosťou disponuje a toto jeho tvrdenie považoval nadriadený súd za nepochybné.

Vzhľadom na zmienené skutočnosti pri zvažovaní druhu sankcie, odvolací súd dospel k záveru, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému, ako najprísnejšieho druhu trestu, nebolo v danom prípade nevyhnutné a že stavu vecí, zákonu a spravodlivosti bude zodpovedať uloženie peňažného trestu obžalovanému vo výške 1 500,- eur s tým, že obžalovanému podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený (v zákonnej sadzbe posúdenej skutkovej podstaty trestného činu - prečinu), pri aplikácii procesného postupu podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku a na podklade § 322 ods. 3 Trestného poriadku. Takto uložený trest považuje odvolací súd za primeraný a dostatočný aj z hľadiska predpokladaných účinkov v ustanovení § 34 Trestného zákona.

Z týchto dôvodov, keďže okresným súdom uložený trest obžalovanému nemožno považovať za trest primeraný, potom krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.